

23. Sep. 1842

FACTS

Date:

23. Sep. 1842

Page number:

Dagbog A, side 54-55

TRANSCRIPTION

[indklæbet træsnit af Henneberg efter Lundbyes tegning af Vedby-korset]

23 Sept Aften.

Her sætter jeg en Afbildning af Korset ved Konradineslyst, ogsaa i Tankerne har jeg sat et Kors ved den Dag, da jeg sidst saa hende.¹ – laften er Louise Lundbye kommet fra Vedbygaard, har endnu idag seet hende, havde ogsaa Hilsen til mig fra hende, og jeg var barnagtig nok til at bede om en Pære af dem Louise havde med fra Reisen, fordi jeg tænkte mig, [overstreget: den kom fra hende] [hun] som jeg ikke kan glemme havde givet Louise den, som hun ogsaa medgav mig Frugt, da jeg forlod Vedby. Underlige Drømmer! hvor tit siger jeg mig ikke: Du maa glemme hende – du har ingen Forpligtelser mod hende – du har ikke Lov at tænke paa hende – du er fattig! – Det hjælper Altsammen Intet. Og dog er der tillige stærke Tvivl hos mig, om ogsaa denne Følelse for LMN (lad mig kalde hende saa) for Louise Marie Neergaard, om ogsaa den er den rette, rene Kjærlighed, hvorpaa et Livs Lykke kan bygges? Jeg tør endnu ikke tro det, og vil endnu •55• længe prøve min Stadighed, der er jo længe til jeg kan tænke paa at forlove mig. Er det ikke meget mere kun Savn og Længsel efter Kjærlighedens Lykke, som nu først ret kommer tillive i mit Bryst, og dette Savn gjør at jeg trænger til et Navn, jeg kan knytte mine Drømme til? – Nei, det kan jeg ikke tro, jeg har jo aldrig seet nogen Pige, der har vakt de Følelser hos mig som hun – hvorfor maatte hun dog ikke enten med et Ord, et Tegn, ved sin Opførsel imod mig give mig tilkjende, at hun forstod og delte min Følelse, eller, at hun bestemt afviiste den – hvorfor skal jeg pine af alle disse Tvivl? – Du lille Foster, som endnu trygt hviler under din Moders Hjerter, du skal gaa frem til Dagens Lys, du skal see Guds blanke Maane og den straalende, altoplivende Sol, du skal erkjende: at Gud er god og kjærlig. Men Sorg og Tvivl skal komme, skal ogsaa ængste dig og tvinge Taarer over dine Kinder, kan du ogsaa da sige: Gud er god og kjærlig, naar han sender dig Modgang, mens du kun seer glade Ansigter omkring dig. Dog, gav han dig et godt Hjerter, frit for Hovmod og nøisomt, da vil du sige det, sige det til din Død, til du igjen gaaer bort til et dunkelt gaadefuldt Mørke, som det, hvoraf du fremsteeg. Jeg vil prise dig lykkelig, om du ogsaa kan med Sandhed sige om dig selv, at du er god. Jeg kan det ikke, derfor tynger Korset mig svært, og der har været Øieblikke, hvor jeg har været nær ved at fortvivle; [overstreget: men] Taarer og Fortvivlelse blev jeg dog træt [af], men den nagende Anger blev ikke træt, og derfor vanker jeg saaledes om, misfornøiet med mig selv og derfor misfornøiet med Andre, [overstreget: og] tit med hele Livet paa denne underlige Kugle, vi dog skal gaa paa, selv om den var gloende.

¹ Louise Neergaard (1816-1895).

54.

De fulgte mig til Koret paa Veien ad Skjellbjerg til, det
Kors, jz har tegnet i den lange Dag 5 Sept; her vendte de
om efterat hun havde givet mig Trogt til et Ledske mig
paa undervejs. Ved dette Kors saae jz Dy sidst, sendige Lige!
Hvor skal vi neste Gang mødes og hvor? 23 Sept. 1841.

Hvor sætter jz en Opholdning
af af Koret ved Korradius-
lyst, ogsaa i Tankerne har jz
set et Kors ved den Dag, da jz
sidst saae hende. — Daften er
Louise Lindtze kommet fra
Vedbygaard, har endnu i dag set
hende, havde ogsaa plitsen til
mig fra hende, og jz var borte.
eftersat til at bede om en
Dere af den Louise havde sendt
fra Veien, fordi jz tænkte
mig, ~~da hun~~ ^{da hun} havde set hende, som
jz ikke kan glemme havde givet
Louise den, som hun ogsaa

med gav mig Trogt, da jz forlod Vedby. Underlige Drømme! hvor
tit siger jz mig ikke: Du maa glemme hende — Du har ingen
Forpligtelse mod hende — Du har ikke Lov at tænke paa hende.
Du er fattig! — Det hjælper Altsammen intet. Og dog er det til-
lige stærke Træl har mig, om ogsaa denne Følelse for
LW (had mig kaldet hende saa) for Louise Marie Nergaard,
om ogsaa den er den rette, rene Kjærlighed, hvorpaa et Liv
Lykke kan bygges? jz tør endnu ikke tro det, og vil endnu

Lenge præge min Hædighed, det er jo Lenge til jø kan tænke
 paa et forløb mig. Er det ikke meget mere min Lavn
 og Længsel efter Hjørighedens Lykke, som nu først øst
 kommer tilbage i mit Bogen, og dette Lavn gjør et jø træn-
 ger til et Navn, jø kan knytte mine Drømme til? — Nei, det
 kan jø ikke tro, jø har jo aldrig set nogen Pige, der har været
 de Fællese har mig som him — hvorfor maatte him dog ikke
 enten med et Ord, et Tegne, ved sin Oppførsel imod mig give
 mig tilkjende, at him fortød og dølte min Fællese, eller, at
 him bestemt afviste den — hvorfor skal jø pinde af alle disse
 Trival? — Du lille Fælle, som endnu trængt hviler under din
 Moders Hjerte, du skal gaa frem til Dagens lys, du skal
 see Guds blanke Hænder og den straalende, altoplysende
 Sol, du skal erkjende, at Gud er god og hjertelig. Men Læng
 og Trival skal komme, skal ogsaa dølge dig og tvinge
 Taarer over dine Kinder, kan du ogsaa da sige: Gud er god
 og hjertelig, naar han sender dig Modgang, mens du him sees
 glade Ansigt omkring dig. Dog, gaa kan dig et godt Hjerte,
 frit for Klavne og nedsmidt, da vil du sige, det, siger det
 til din Død, til du igger gaaer bort til et dunkelt gædefuld
 Mørke, som det, hvoraf du fremsteg. Jø vil prise dig lykkelig,
 om du ogsaa kan med Sandhed sige om dig selv, at du
 er god. Jø kan det ikke, derfor trykkes Korset mig svært, og
 du har været Gidlikke, hvor jø har været nær ved at fortvin-
 le; men Taarer og Fortvivlelse blev jø dog træt, him den
 nagende Anged blev ikke træt, og derfor banker jø saaledes
 om, misforstået med mig selv og derfor misforstået med
 Andene, og tit med hele Livet paa denne uendelige Skjule, hi dog
 skal gaa paa, selv om den var glæde.